

Si em prenguessin els àtoms

Marc Freixas



el
PETIT
editor



SI EM PRENGUessin ELS ÀTOMS

Marc Freixas



PRÒLEG

Laia Llobera

Aquest llibre és un cofre de tresors, el pont que et connecta a un indret que desconeixes. El poema i la paraula obren finestres al món, als espais recòndits de l'ànima, on transiten noves flors.

Per això llegir poesia és un acte d'amor -cap a un mateix i cap als altres- perquè és temps que convida al silenci, estatge per aturar-se i mirall on reconèixer-se en l'altre.

L'angoixa i la foscor, tan presents en el nostre segle XXI, reclamen silenci, l'imploren, un illot de serenor que els homes del passat sabien assaborir amb profunditat (per crear, per pensar, per escoltar-se...). I això és el que fa tot poeta amb la seva poesia, reclamar-se i reclamar-nos un espai de recolliment.

Hi ha tres branques primordials en la capçada d'aquest llibre: l'existència de l'ombra, la manifestació de la llum (de la paraula revelada) i l'amor cap a les paraules, la llengua i el poble. I totes tres caminen buscant el silenci, un far en temps de desesperança.

La foscor emergeix als poemes de Marc Freixas, tanmateix, com a zona imprescindible per conuiu amb el dolor, amb el buit que acompanya la mort i el no-res de l'existència. Però també com a font indispensable per lliurar-se a la claror. És l'eterna dualitat que acompanya tota forma natural: el dia i la nit, la vida i la mort, elements extremadament contraris que no s'exclouen mútuament sinó que es necessiten per esdevenir, com recorda la poesia antitètica de Julia Hartwig: «premia aquells qui ens procurin alegria i el dolor del seu art».

Potser és per això que, partint de l'obscuritat, el poeta escriu aquests versos lluminosos: «creure en el tot i saber d'on ve, exactament, la tendresa i la bona fe». Versos que ens acosten a l'amor, un amor que es torna aquí una forma d'estimar la humanitat sencera.

Per això en aquest llibre la mort és sinònima de resurrecció, de saba nova que reneix i es fon amb el tot:

PRIMERA PART

Si em troba la foscó

Parlar d'un mateix amb veu baixa, i que ningú pugui escoltar allò que penses per dins. Rebre la tristesa amb els límits que comporta fer-ho quan arriba, i saber gestionar-ne les raons per abraçar-la sense cap mena de dubte, per deslliurar-te'n plenament, per trobar-te la pròpia llibertat i assolir una dignitat individual i indiscutible.

Aprenc de la tendresa
a escoltar per dir les coses.
Voldria callar poc i sovint
per parlar amb la boca
plena de raons i apaivagar, així,
tot el desordre d'una pena
que retroba el meu crit.
Només hi ha el silenci, viu,
d'una calma eterna dins meu
que vol abraçar el meu cos mort
després d'estimar la meva ànima viva.

Ara parlo
de la casa i de viure,
i també de la foscor
d'aquest paisatge que conec.
Ja no hi creixen les flors.
Ara només percebo
la poca llum que queda
amb el tacte de les mans
i els ulls i el cor i la pell.
Però també llegeixo sovint,
i llavors la meva ànima
s'eixampla i se'n va del cos,
i després quan torna,
ho fa tot per fer-me saber
que és una mica més eterna.
Ara puc parlar
de la casa i de viure
amb aquesta llum
d'aquest altre paisatge
que també conec.

Si em troba la foscor,
que la pluja sigui lleu.
Però ara sóc aigua
que llisca per una barana,
que porta la llàgrima meva
enfonsant la gota primera
dins la terra fosca
que tinc als ulls.
Després, encara, la tristesa
d'aquesta aigua que ara sóc,
serà la foscor que em troba.
Sóc la pluja de l'aigua
que beu de mi mateix,
i voldria arrencar els meus ulls,
i enfonsar la gota primera
dins la terra fosca.

La foscor, ara,
també és lloc i cosa,
i far i calma i silenci.
Aquesta foscor, la que tinc ara,
és tossudament la llum i el dia,
i la nit que m'encén la casa.
Perquè qui em crema l'estómac
és la llum d'aquesta casa que m'habita.
Però la nit és perfecte per recollir
cada tros que queda de mi
després de parlar amb la solitud,

que em diu que vindrà, sempre,
quan sàpiga que es pot transformar
cada vegada que vulgui per rebre'm.
Tanco la porta de la ment creativa
per anar-me'n a dormir amb la foscor,
que és la meva esperada companya d'ara,
i el meu lloc, la meva cosa, el meu far,
i la meva calma i el meu silenci.
Conec la ferida

que m'habita per dins,
però només hi vull entrar
per un desamor
que em rossegui la pell
sense cosir i res més.

Jo visc amb aquesta ferida.
Jo visc amb una estimació
que em porta a conèixer
l'ànima meva de nou
amb aquest poema
que t'escric ara,
just en l'instant precís
d'aprendre a tornar a créixer.
Jo conec aquesta ferida que visc.
Però també visc un amor que m'estima.
Jo conec aquest amor amb ferida que visc.

Calze d'una sang
que no és meva.

EPÍLEG

Jordi Valls

ETS LA MATRIU D'AQUEST POEMA

“La màgia / és percebre amb el cos / com creixen els dies/ des de l'inici.” Els versos pertanyen al llibre “Si em prenguessin els àtoms” de Marc Freixas, un dels poetes catalans actuals més sincers i humà que conec. Acostumats com ens tenen al gremi, a la competitivitat, al tremendisme i a la mala bava nostrada, conèixer i llegir l'obra poètica d'en Marc és un privilegi únic i massa escàs a les nostres lletres. A mesura que llegim els seus poemes participem de la fe en la poesia, perquè els poemes de Freixas parteixen d'una fe gairebé cega en l'ésser humà i la vida en totes les seves dimensions emotives que conforma els instants únics, seqüenciats, de les il·luminacions íntimes de l'autor en aquest món de penes i malentesos. La seva és una poesia que emergeix de l'estrany poder que sosté la persona dreta, dia a dia, perquè heu de saber que Marc Freixas sí que sap el que és guardar fusta al moll, tal com va fer visible per primer cop a la poesia catalana Joan Salvat-Papasseit.

“Ara, / l'amor que perdura. / Ara el somni fora del cos, / i la font dins de l'ànima.” A la poesia de Freixas hi ha una espiritualitat que de tant en tant va emergint en versos punyents i valents, “Si em prenguessin els àtoms” no és un llibre per a escèptics, el lector ha de deixar-se guiar, com un Dant modern, pels camins dreturers de Virgili-Freixas, en la particular “Comèdia” a la que ens mena l'autor, per camins d'amor, de sincera conversa amb un mateix i amb el lector, mostrant la generositat de donar-se a l'altre, mostrant la nuesa dels arguments sense estúpids paranys, o eloqüències vanes: “Sóc com sóc/ com tu, que potser també ets jo. / Com jo, que també potser sóc tu. / Però som una pols que deixa rastre.” Freixas és un poeta generós i comparteix els dubtes i les certeses d'aquest anar fent camí de vida. Hi ha poemes que destaquen per la seva tendresa, Marc és un



ÍNDEX

PRÒLEG	07
PRIMERA PART: Si em troba la foscor	11
SEGONA PART: Si em ve la llum	43
TERCERA PART: Si em pren la meva llengua i la meva terra	75
EPÍLEG	107

SI EM PRENGUessin ELS ÀTOMS

© L'ha escrit **MARC FREIXAS MORROS**

© La coberta és de **JOSEP GRIFOLL**

© El pròleg és de **LAIA LLOBERA**

© L'epíleg és de **JORDI VALLS**

Juliol de 2020

© L'edició és de **DAVID VIDAL - EL PETIT EDITOR**

Maquetació de **DAVID VID**

Producció impresa per **BYPRINT**

Dipòsit legal: V-1184-2020

ISBN: 978-84-949687-5-4

Si necessiteu fotocopiar o escanejar qualsevol fragment d'aquest llibre podeu adreçar-vos a CEDRO (www.conlicencia.com; 91 702 19 70/ 93 272 04 45).

Fet a Cullera (País Valencià)

el
PETIT
editor



f29

*Aquest llibre
ple d'àtoms
que ens prenen
va nàixer
per dur
la veu
al poble
farcida de
llibertat
i entesa
profunda
de les arrels.*

MARC FREIXAS

**Si em prenguessin
els àtoms**

Pròleg Laia Llobera

Epíleg Jordi Valls

Portada Josep Grifoll

ISBN 978-84-949687-5-4

Juliol de 2020

118 pàgines

Poesia



9

788494

968754

el
PETIT
editor

A stylized, hand-drawn star or asterisk shape with a wavy tail, positioned to the right of the text 'el PETIT editor'.